

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983403897280/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

egen. -- Hvad det angaar at en Skuespillerinde ikke kan love for sin Mand og sit Hus, saa svarer jeg dig og Enhver: „See mine Hanne! See hvorledes hun faaar Tid til alting: hvilken Veninde, hvilken yndig Elskerinde hun er for sin Mand, hvilken klog og indtagende lille Huusmoder for sit Hus, hvilken elskværdig Datter for mig; og hvilken søsterlig ja moderlig Veninde for min unge Pleie søn, Buntzens faderløse Søn som vi have i Huus. Kunde du dog see alt dette kjære Heiberg! da vilde du for hendes Skyld tilgive Ludvig hvad Uret han kan have i Henseende til det Parti du engang foreslog ham; thi jeg troer at hun allerede den Gang elskede sin nuværende Kone. -- Betænk nu paa den anden Side, hvor urigtigt det vilde være om Ludvig betovede sin Kone og sig selv en Indtægt som bestandig vil tiltage. Hun er selvstændig i alle paakommende Tilfælde, som intet Menneske kan forudsæe. Tænk hvor behageligt dette er for hende! hvor mange Ægteskaber der vilde være lykkelige, som nu ere det modsatte, Hæld Konen i denne Henseende var mindre afhængig af sin Mand. Desuden vil Ludvigs Financesvæn ikke tillade en saadan Opofrelse. Kun ved en fornuftig Oeconomis er det os muligt at leve sammen, i al Stillehed og Beskedenhed.

At jeg ikke var tilstede ved min Ludvigs Bryllup kom sig af den simple Grund at jeg ikke kunde nyde denne Glæde og udahkkes Hannes Forældre der jo havde samme Ret dertil som jeg. Ogsaa hendes Sødsøster ville i saa Fald gjort Fordring paa at være med, og den Stillehed og Beskedenhed som Brudeparret ønskede sig, var da gaaet tabt. Jeg brante da frivillig dette lille Offer, der virkelig heller ikke syntes mig stort.

Giv Gud gode Heiberg! at disse mine velmeante Ord men berolige dit faderlige Hjerte, at jeg ikke man have rørt din Taalmodighed eller dine Øine, hvis svagelige Tilstand inderlig bedrøver mig. Jeg vil spare en lille Plads paa Papiret til Ludvig og ende dette lange Brev, med de kjærtligste Hilsener fra alle mine og især fra

Din hengivne Thomasine.

Jeg bør ikke slutte dette Brev uden at hælde dig af et rørt Hjerte, for alt det Forbindtlig og snigende, du er saa god at sige mig. Jeg vilde blive stolt deraf, dersom jeg ikke følte hvor langt jeg desværre er fra at fortjene dine Yndinger.

Længere hen, da Heibergs Fader af danske Reisende, der altid aflagde en Visit hos deres forretnings Landmand, hørte mig rose, blev hans Ytringer i Breve om denne Sag ventligere og ventligere, og han opfordrede nu ofte Sønnen til at komme til Paris med mig, for at han kunde høre mig personlig at kjende.

Heiberg havde nogle Aar før vort Bryllup faaet Titlen af Professor, og